

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

IV.—DE THUCYDIDIS I. 1-23.

Prooemium Thucydidis conscriptionis—sic enim *συγγραφὴν* interpretatam velim—ad eum tractare modum in animo habeo, ut partim singulos locos quam potero diligentissime examinare atque, si opus fuerit, emendare coner, partim ut quam in hac possessionis sempiternae particula componenda rationem secutus sit Thucydides et investigem et exponam.

Ac primum quidem de primo capitulo haec habeo quae dicam. Primum in ipso initio post scriptoris nomen excidisse videri *ὁ* *ὀλόρου*; nam ex corruptis Scholiastae verbis, id quod Stephanus primus animadvertit, hoc saltem evadere, ita hic proprium suum nomen commemorasse Thucydidem, ut a cognominibus se ipse distinxerit. At levius hoc fortasse neque longiore dignum disputatione; graviolem vero moverunt quaestionem qui pro *ξυνέγραψε* primam personam repositam voluerunt. Nam, si *ξυνέγραψα* amplexi erimus, sequitur ut pro *ὁρῶν* participio, quod constructionem verborum haud paulum impedit, facili negotio reponere possimus *έώρων*. At haec in incertarum numero coniecturarum habenda; multo certius—ne dicam certissimum—illud est, non *ὥς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους* Thucydidem scripsisse sed *ὃν ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους*, quae verba latine reddas, ratione habita sedis quam obtinet illud *πρὸς ἀλλήλους*, ‘quod inter ipsos gesserunt’. Sicut tradita nobis sunt verba ista varie accipi, ut significant aut ‘ut <id bellum> inter ipsos possunt accipi, ut significant aut ‘ut <id bellum> inter ipsos gesserunt’ aut ‘quo modo <id bellum> inter ipsos gesserint’ aut ‘quo modo inter ipsos bellum gesserint’. At diligentius locum relegenti idoneam quidem sententiam ex eis interpretationibus tibi praebere debet nulla. Reducto *ὃν* pronomine *τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων* *ὃν ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους* nihil aliud significabit nisi ‘id bellum Peloponnesiorum et Atheniensium quod inter ipsos gesserunt’, quibus verbis quam optime significatur quod appellari solet Bellum Peloponnesiacum. In insequentibus *καὶ* particulam inter *καθισταμένους* et *ἐλπίσας* infertam et ipse Thucydidē abiudicandam censeo. Praeterea digna est quae attendatur suspicio quam in commentario Classeno-Steupiano verbis expressam legimus de

lacuna statuenda post τῶν προγεγενημένων. Debuit sane Thucydides τῶν προγεγενημένων Ἑλληνικῶν πολέμων scribere. Vix necesse habeo dicere ante ἐς αὐτὸν non ἦσαν me sed ἦσαν verum habere. Hic quasi in transcurso significare mihi liceat in verbis quae sunt τὸ δὲ καὶ διανοούμενον non habere καὶ particulam quo suo quidem iure referatur. Quid si non sic scripsit Thucydides sed plene τὸ δὲ καὶ <αὐτὸ> διανοούμενον? Ante verba quae sunt κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο facere non possumus, si recte cogitamus, quin subaudiamus καὶ ὁρθῶς ἤλπισα μέγαν τε ἔσεσθαι τοῦτον τὸν πόλεμον καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων Ἑλληνικῶν πολέμων vel tale quid. Violentissima est sane ellipsis, sed γὰρ particula apud Thucydidem saepe numero valde elliptice usurpatur. In insequentibus non possum non cum Steupio facere verba καὶ μέρει . . . ἀνθρώπων suspectante. Certe importunissime inferta sunt ea verba. In verbis quae proximam obtinent sedem re vera obaeravit, ut ita dicam, Thucydidis studiosos Herbstius pro τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν reposito τὰ γὰρ Τρωϊκὰ. Hoc loco haud absurde fortasse animadvertero γὰρ particulam ideo positam esse ut introducat ratiocinationem cur dixerit Thucydides κίνησιν ταύτην μεγίστην δὴ τοῖς Ἕλλησι γενέσθαι, quo modo usurpatae γὰρ particulae exempla minime desunt. Cetera minutiora quae commemoratione haud indigna in hoc capitulo obvia sunt ut recenseam, haud dubium mihi quidem videtur quin ἀδύνατον ἦν alteri scripturae, quae est ἀδύνατα ἦν, praeferendum sit; neque spernenda erat Cobeti coniectura elegantissima pro obscuro et impedito illo ὃν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι planum atque apertum hoc ὥς ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει οὐ μεγάλα γενέσθαι reponentis.

Eo iam prorepsimus unde Herbstii acumine hic saltem felicissimo usis ac totius prooemii ratione habita latius nobis prospicere liceat. Nam si quis diligentius legerit neque ambagibus scriptoris seductus a summa rerum oculos detorserit, sic ab initio prooemium a Thucydide adumbratum esse aut perspiciet aut certe perspicere debet, ut primum capitulum cum vicesimo tertio artisimo esset vinculo coniunctum. Quae tamen duo capitula tam late nunc sunt distracta, ut nemo, quod sciam, veram quae eis inter sese intercedit rationem perspexerit neque mendum correxerit quod initium capituli vicesimi tertii deturpat. Ut planam legentibus rem efficiam atque apertam, primi capituli finem et vicesimi tertii initium, utrumque mendis purgatum, hic ob oculos

proponam. Ecce igitur in unum coniuncta quae diu fuerant separata :

τὰ γὰρ Τρωϊκὰ καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα σαφῶς μὲν εὐρεῖν διὰ χρόνον πλῆθος ἀδύνατον ἦν, ἐκ δὲ τεκμηρίων ὥς ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει οὐ μεγάλα γενέσθαι οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους οὔτε ἐς τὰ ἄλλα. τῶν δὲ ὕστερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικόν, καὶ τοῦτο ὁμως ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχε, τούτου δὲ τοῦ πολέμου μῆκός τε μέγα πρόυβη, κτέ.

Prooemium suum postquam sic adumbravit Thucydides, quam brevem ac simplicem formulam utrum litteris consignaverit necne incertum, illa τεκμήρια τῆς τῶν παλαιῶν ἀσθενείας quae in τὰ γὰρ Τρωϊκὰ . . . οὔτε ἐς τὰ ἄλλα sibi praesto esse indicaverat proponere instituit idque ordine qui dicitur chastico; nam primum τὰ ἔτι παλαιότερα et τὰ ἄλλα, deinde τὰ Τρωϊκὰ et τοὺς πολέμους exponit. Ea omnia capitibus 2-12 continentur, quibus capitibus quae profertur artissime sunt inter se connexa. Liqueat igitur, admirabili sane sagacitate Bekkerum post duodecimum demum capitulum spatio vacuo relicto maiorem disputationis divisionem finitam indicasse.

Capitibus 13-19 quae continentur neque cum capitibus 2-12 universam prooemii rationem si spectes, cohaerent neque hercle cum capite 20. Satis manifestum esse debet caput 20 una cum maiore parte capitis 21 post conscripta capita 2-12 adiectum esse, ut caput 23 longissimo iam intervallo a capite 1 disiunctum apte introduceretur. In secunda igitur quam statuo prooemii formula caput 12 capite 20 exceptum fuisse credo. Secundae prooemii formae ratio per numeros sic potest indicari: 1—12+20—21. 1+23.

Quod 21. 2 cum 22 seclusi, id ea de causa feci quod ista verba cum proxime praecedentibus nullo vinculo sunt connexa. Additamentum videntur esse ipsius Thucydidis quod cum reliquo prooemio numquam rite copulavit. Melius omnino se haberet haec particula inter 23. 3 et 23. 4 inserta, sed ne tum quidem prorsus idoneum eam locum inventuram fuisse persuasum habeo.

De tertia quam nunc habemus prooemii forma in universum quidem quod dicam nil habeo praeter ista quae aliud agens iam protuli. Hic erat vero fortasse locus aliquid iniciendi quod in superiore mea disputatione neglexi. Nam significare me oportuit ex collocatione capitum 1 et 23 vel apertius apparere quanto iure Herbstius Τρωϊκὰ pro πρὸ αὐτῶν introduxerit. Neque enim necessario sequeretur ut magnum fuisset Bellum Pelopon-

nesiacum, si quaecunque id praecessissent, ea omnia οὐ μεγάλα fuissent οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους οὔτε ἐς τὰ ἄλλα. Coniuncto demum cum antiquioribus bellis Persico illo atque utrisque cum Peloponnesiaco comparatis evadit id quod Thucydides demonstrare studebat. Addendum fortasse erat desiderare me in Herbstii vel potius Thucydidis τὰ γὰρ Τρωϊκὰ inter τὰ et γὰρ illud μὲν quo inserto oppositionem quam ego indicavi planius appareret; sed particulam desideratam dubito tamen inserere. Nunc ad capita 2-12 et in universum et particulatim excutienda me accingam.

Ac primum quidem illud attendendum est, in capitibus 2 et 3 antiquarum rerum Graecarum imbecillitatis duas adferri causas, quarum altera migrationes (μεταναστάσεις), altera civitatum inter sese commercii defectus (ἀμειξία) fuit. In fine capitis tertii summatim indicat Thucydides etiam Bellum Troianum ex maiore maris usu pependisse, cuius sententiae e demonstratione quae in capitibus 4-8 continetur initium capiunt, quibus capitibus rei navalis Graecorum qui fuerit ante Bellum Troianum status luculenter exponitur. Nunc ad minutiora animum adpellamus.

In capite 2 igitur suspectum aliquantum mihi est illud τὰ πρότερα, quippe quo post πάλαι non opus sit. In commentario Classeno-Steupiano post οὔσαι desideratur ἐκούσiai. Id minus verum mihi videtur, qui integritatem huius loci hoc pacto restitutam velim: ἀλλὰ μεταναστάσεις τε οὔσαι καὶ ραϊδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες <ἐκόντες τε καὶ> βιαζόμενοι ὑπὸ τῶν αἰεὶ πλείονων. Cur αἱ τε δυνάμεις τισὶ μείζους ἐγγιγνόμεναι στάσεις ἐνεποιοῦν ac non potius αἱ . . . μείζους γιγνόμεναι στάσεις ἐνεποιοῦν scripserit Thucydides, si re vera sic scripsit, equidem dispicere nequeo. Verba quae sunt τὴν γοῦν . . . αὐξήθηναι insolso interpretamento deturpata esse puto. Integrum locum sic se habuisse arbitror :

τὴν γοῦν Ἀττικὴν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὔσαν ἄνθρωποι ὥκουν οἱ αὐτοὶ αἰεὶ καὶ παράδειγμα (exemplum) τοῦδε τοῦ λόγου (i. e. eorum quae in proxime praecedente enuntiatio dicta sunt) οὐκ ἐλάχιστόν ἐστι (SC. ἡ Ἀττικὴ)· ἐκ γὰρ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος κτέ.

In capite 3 pro τῶν παλαιῶν ἀσθένειαν fortasse rescribendum <τὴν> τῶν παλαιῶν ἀσθένειαν. In insequentibus ξύμπασά πω ἔχειν correxit Reiske, πολλοῦ γε χρόνου καὶ ᾤασιν ἐκνικῆσαι van der Mey, recte uterque. 3. 3 sic fortasse scribendum: πολλῶι γὰρ ὕστερον ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος οὐδαμοῦ τοὺς ξύμπαντας <Ἑλλήνας> (suppl. Matthiae) ὠνόμασεν οὐδ' ἄλλους ἢ τοὺς μετ' Ἀχιλλέως ἐκ τῆς Φθιώτιδος, οἵπερ καὶ πρῶτοι ἦσαν, Δαναοὺς δέ . . . ἀνακαλεῖ (si sana

scriptura in verbo ultimo). Quae ista excipiunt praestat fortasse hunc ad modum scribere: οὐ μὴν οὐδὲ Βαρβάρους εἴρηκεν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ διὰ τὸ μὴδ' Ἑλληνάς πω ἀντίπαλον ἐς ὄνομα ἀποκεκρίσθαι· οἱ δ' οὖν Ἑλληνες ὕστερον κληθέντες οὐδέν πρὸ τῶν Τρωϊκῶν δι' ἀσθένειαν καὶ ἀμειξίαν ἀλλήλων ἀθρόοι ἔπραξαν. In verbis οἱ δ' οὖν . . . κληθέντες quae omisi, ea adeo sensum impediunt, vix ut vera esse possint.

Initio capitis quarti γὰρ particula valde elliptice, ut saepe, usurpatur. Subauditur huius modi quid: τῆς δὲ θαλάσσης ἐς χρῆσιν κατέστησαν τόνδε τὸν τρόπον. In insequentibus recte Cobetus ἐκάθηρεν pro tradito καθήρει reposuit.

In capitis quinti initio scribendum est, nisi fallor, hunc ad modum: οἱ γὰρ Ἑλληνες τὸ πάλαι καὶ τῶν Βαρβάρων <τινές>, οἳ τε ἐν τῇ ἡπείρῳ παραθαλάσσιοι καὶ ὅσοι νήσους εἶχον, κτέ. Qua causa adductus sic corrigendum esse existimem, planius apparebit ex eis quae de ἐλίζοντο δὲ καὶ κατ' ἡπείρον κτέ. infra sum disputaturus. In insequentibus inclino ad faciendum cum Herwerdeno illud ναυσὶν quod est inter περαιουῖσθαι et ἐπ' ἀλλήλους damnante. Perperam in editionibus quas curaverunt Classenus et Steupius virgula omittitur inter ἀδυνατωτάτων et κέρδους; nam verba quae sunt κέρδους . . . τροφῆς quam artissime cum ἐτράποντο πρὸς ληιστείαν coniungenda sunt, cum illud ἡγουμένων . . . ἀδυνατωτάτων per medium, quod aiunt, sit. 5. 2 vix dubium esse potest quin cum Reiskio οἷς ἔτι καὶ νῦν pro tradito ἔτι καὶ νῦν οἷς reponendum sit. In οἷς τ' ἐπιμελὲς εἶη εἰδέναι, ubi optativus vix ac ne vix quidem intellegi potest, omittendum censeo εἴη.

In c. 6. 3 et cc. 7–8 de re piratica fusius agitur, i. e. quae in c. 5. 1 summam significata sunt, ea hic enucleatius exponuntur. Attentissime animo haec legenti aut apparebit aut apparere debet ea quae c. 5. 3 legimus cum c. 8. 1 artissime cohaerere ita ut καὶ κατ' ἡπείρον et καὶ οὐχ ἦσσαν ληιστὰι ἦσαν οἱ νησιῶται sese invicem excipiant. Apparebit autem c. 8. 1 in falsam nunc sedem detrusum esse, cum ea verba inter cc. 6 et 7 reponenda sint. Veram eam, ut credo, consecutionem in sequenti disputatione observabo. Nunc ad c. 6 redeamus.

Totum hoc capitulum ab extremis capitis 5 verbis initium capit, quae verba sunt τό τε σιδηροφορεῖσθαι τοῖς τοῖς ἡπειρώταις ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ληιστείας ἐμμεμένηκε. Sed hic quoque in γὰρ particula ellipsin offendimus; cogitando enim suppleamus oportet post verba quae modo laudavi vel οὐδὲ τοῖς μόνον τὸ σιδηροφορεῖσθαι ξύνηθες ἦν τὸ πάλαι vel tale quid. Facto demum supplemento sine salebra procedet disputatio. Atque initio capitis recte

fortasse Hude pro *ἐσιδηροφόρει*, quam scripturam praebent codices Thucydidei, *ἐσιδηροφόρου* substituit, quam scripturam aliunde cognitam habemus. Eadem huius capitis sectione suo iure videtur Herwerdenus *τὴν ξυνήθη δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο* pro tralaticio illo *ξυνήθη τὴν δ. μ. δ. ε.* Per eius correctionis occasionem animadverto *ἐποιήσαντο* aoristum non alia de causa usurpatum videri nisi quod cum *ξυνήθη* cogitatione coniunctus idem valet atque *εἰώθεσαν ποιεῖσθαι* aut, id quod simplicius etiam est, *ἐποιοῦντο*. Neque tamen inde recte concludas *ξυνήθη* adiectivum in praedicativa quae dicitur sede recte hoc loco collocari posse. In insequentibus cum Reiskio omnino faciendum *σημεῖον δ' ἐστὶ τὰ (pro ταῦτα) τῆς Ἑλλάδος κτέ.*

In c. 6. 3 transitus fit ab armis militaribus ad vestitum, unde c. 6. 5 facillimo descensu ad nuditatem devenimus. Hac in sectione verum vidit Reiskius, qui pro *πέπανται* reposuit *πέπνυνται*; neque falsus videtur fuisse Cobetus verba quae sunt *περὶ τὰ αἰδοῖα* excludens. Eadem sectione equidem minime intellegere possum quae continuo insecuntur, nisi hoc pacto rescribuntur: *ἔτι δὲ καὶ νῦν ἐν τῶν Βαρβάρων ἔστιν οἷς—καὶ μάλιστα τοῖς Ἀσιανοῖς—πυγμῆς καὶ πύλης ἄθλα τίθεται κτέ.* Tralaticia verba quam perversissima sunt. Absoluto iam excursu de armis et vestitu ad *δευτέρον πλοῦν* de re piratica redeamus.

In priore igitur parte capitis octavi (*καὶ οὐχ ἦσσαν . . . ἔτι θάπτουσι*), quam summo, ut persuasum habeo, iure huc transtuli, de insulanis agitur latronibus. Hac in particula extrema subditicium mihi videtur *ξυντεθαμμένῃ* (v. l. *ξυντεθαμμένοι*) participium. Certe non necessarium est participium sententiamque magis impedit quam expedit. In insequentibus melius sane rem suam gessisset Thucydides, si plenius scripsisset *καὶ τῷ τρόπῳ τῆς ταφῆς* (vel *καὶ τῆς ταφῆς τῷ τρόπῳ*) *οἷ κτέ.*

Caput 7 cur hic collocaverit Thucydides, ex c. 5. 1 apparebit, ubi praedones *πόλεσιν ἀτειχίστοις* diripiendis operam dedisse certiores fimus. Hoc in capite singula si spectes, haec digna videntur quae notentur. In *τῶν δὲ πόλεων* *οὔσαι μὲν νεώτατα ἀκίςθησαν καὶ ἤδη πλωϊμωτέρων ὄντων* vix verum potest esse illud *νεώτατα* quippe quod nil aliud significet nisi *καὶ ἤδη πλωϊμωτέρων ὄντων*, quae verba interpretationis instar usitatissimo modo per *καὶ* particulam subiunguntur. Reponendum censeo *νεώτερον*. In insequentibus praestat fortasse *τῆς πρὸς τοὺς προσοίκους ἕκασται* (non *ἕκαστοι*) *ισχύος* scribere. Mox *ἔφερον γὰρ <καὶ ἦγον> ἀλλήλους* rescriptum usitatam atque, ut videtur, unice veram scribendi rationem reducat.

Extremo capitulo ἄνω ὠκισμέναι, quam scripturam Reiskii acumen restituit, non fuit iterum relegandum.

C. 8. 2 partim reditus fit ad ea quae c. 4 continentur, partim initium capitis 7 respicitur; nam hic et c. 8. 3 ea iterantur quae priore dimidio capitis 7 continentur. Atque comparatis duobus eis locis haec apparent: primum c. 7 perperam Herwerdenum *τείχεσιν ἐκτίζοντο καὶ τοὺς ἰσθμοὺς ἀπελάμβανον* in *ἐκτίζοντο καὶ τείχεσιν τοὺς ἰσθμοὺς ἀπελάμβανον* mutatum voluisse. Nam inter sese respondent c. 7 ἥδη πλωϊμωτέρων ὄντων et c. 8. 2 πλωϊμώτερα ἐγένετο παρ' ἀλλήλους, c. 7 περιουσίας μᾶλλον ἔχουσαι χρημάτων et c. 8. 3 μᾶλλον ἥδη τὴν κτῆσιν τῶν χρημάτων ποιούμενοι, c. 7 τείχεσιν ἐκτίζοντο et c. 8. 3 τείχη περιεβάλλοντο. Huc accedit quod c. 7 verba quae sunt ἐμπορίας τε ἔνεκα καὶ τῆς πρὸς τοὺς προσοίκους ἕκασται ἰσχύος chasticæ praecedentia excipiunt, ita ut ex una parte τοὺς ἰσθμοὺς ἀπελάμβανον ἐμπορίας ἔνεκα (cf. 6. 2. 6 ὠκοῦν δὲ καὶ Φοίνικες περὶ πᾶσαν μὲν τὴν Σικελίαν ἄκρας τε ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ καὶ τὰ ἐπικείμενα νησίδια ἐμπορίας ἔνεκεν τῆς πρὸς τοὺς Σικελούς, unde etiam apparet minus diligenter Thucydidem τοὺς ἰσθμοὺς ἀπελάμβανον scripsisse), ex altera autem parte τείχεσιν ἐκτίζοντο τῆς πρὸς τοὺς προσοίκους ἕκασται ἰσχύος (sc. ἔνεκα) coniungere oporteat. Hinc discimus etiam—nam manus, ut aiunt, manum lavat—quo modo ea quae c. 8. 3 τείχη περιεβάλλοντο excipiunt et intelligenda sint et emendanda. Ac primum quidem verba quae sunt ὡς πλουσιώτεροι ἐαυτῶν γιγνόμενοι, quae idem valent atque μᾶλλον ἥδη τὴν κτῆσιν τῶν χρημάτων ποιούμενοι atque in quibus offendit non modo αὐτοὶ ante ἐαυτῶν omissum sed etiam importunissimum illud ὡς, haec verba Thucydidi abiudicanda censeo. At quorsum pertinet illud ἐφιέμενοι γὰρ κτέ.; atque qua tandem de causa sunt adiecta haec verba? Responsum nobis reddet, nisi fallor, c. 7, unde discimus haec verba eidem notioni exprimendae inservire atque ἔνεκα τῆς πρὸς τοὺς προσοίκους ἰσχύος. Ut planius quid dicere velim significem, rationem reddunt ea verba cur τινὲς etiam τείχη περιβαλέσθαι dicantur, videlicet quod προσ-εποιούντο ὑπηκόους τὰς ἐλάσσους πόλεις. Comparet nunc verba quae sunt περιουσίας ἔχοντες perversum esse interpretamentum a quopiam antiquitus ad δυνατώτεροι appositum, Thucydidem autem non nisi οἷ τε δυνατώτεροι προσεποιούντο ὑπηκόους τὰς ἐλάσσους πόλεις scripsisse. Ad finem iam delati sumus capitis octavi, ubi per καὶ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ μᾶλλον ἥδη ὄντες ὕστερον χρόνῳ ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσαν ea verba et respiciuntur et iterantur quibus c. 3 clauditur atque ad Bellum Troianum, quod ibi in eo erat ut tractaretur, fit tandem reditus.

Capitibus 9-12 ita de Bello Troiano agitur ut capite 9 Agamemnonis potentia ostendatur, capite 10 demonstretur τὴν στρατείαν ἐκείνην μεγίστην μὲν γενέσθαι τῶν πρὸ αὐτῆς, λειπομένην δὲ τῶν νῦν, capite 11 causa adducatur pecuniae inopia (ἡ ἀχρηματία), capite 12 quasi quodam epilogo etiam post Bellum Troianum migrationes (μεταναστάσεις) tales quales capite 2 erant descriptae diu factas esse dicatur unde evenerit ut multae coloniae deducerentur. Huius capituli in fine, quasi sese excuset quod fines disputationis de antiquo Graeciae statu antiquorumque Graecorum rebus gestis transgressus sit, haec addit Thucydides: πάντα δὲ ταῦτα ὕστερον τῶν Τρωϊκῶν ἐκτίσθη. Nunc ad caput 9 redeamus.

Capitis 9 initium mendo parvo quidem sed haud ita levi laborare mihi videtur, neque recte processuram arbitror orationem nisi hunc ad modum repurgetur: Ἀγαμέμνων γάρ μοι δοκεῖ κτέ. Sectione secunda verissime, nisi fallor, pro οἱ τὰ σαφέστατα Πελοποννησίων . . . δεδεγμένοι Hude coniecit οἱ σαφέστατα τὰ Π. . . δ. In insequentibus pro πλήθει χρημάτων ἃ ἦλθεν . . . ἔχων equidem reposuerim πλήθει χρημάτων ὃ ἦλθεν . . . ἔχων. Post ξυνενεχθῆναι quae constructio ex simplici genetivo absoluto acta est, ea in formam vere portentosam evasit quasi vires acquirens eundo. Simplicior ea forma haec fere sit: Εὐρυσθέως μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντος, Ἀτρέως δὲ τῶν Μυκηναίων τε καὶ ὅσων Εὐρυσθεὺς ἦρχε τὴν βασιλείαν παρὰ λαβόντος καὶ τῶν Περσείδων τοὺς Πελοπίδας μείζους καταστήσαντος (nam quin pro καταστήναι repopendum sit καταστήσαι vix dubium esse existimo). Impeditior vero quam nunc apud Thucydidem legimus participialis huius clausulae forma sic videtur scribenda ac distinguenda: Εὐρυσθέως μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντος, Ἀτρέως δέ, μητρὸς ἀδελφοῦ ὄντος αὐτῷ, ἐπιτρέψαντος Εὐρυσθέως, ὅτ' ἐστράτευε, Μυκήνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ οἰκεῖον Ἀτρέϊ—τυγχάνειν δὲ αὐτὸν φεύγοντα τὸν πατέρα διὰ τὸν Χρυσίππου θάνατον—καί, ὥς οὐκέτι ἀνεχώρησεν Εὐρυσθεὺς, βουλομένων καὶ τῶν Μυκηναίων φόβῳ τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ ἅμα δυνατὸν <αὐτῶν> δοκοῦντα εἶναι καὶ τὸ πλήθος τεθεραπευκότα τῶν Μυκηναίων τε καὶ ὅσων Εὐρυσθεὺς ἦρχε τὴν βασιλείαν Ἀτρέα παραλαβεῖν καὶ τῶν Περσείδων τοὺς Πελοπίδας μείζους καταστήσαι. Hac in formula illud Ἀτρέως prorsus pendet, constructio autem e participiali fit infinitivalis. In sectione tertia legendum videtur τὴν στρατείαν, οὐ χάριτι τὸ πλεῖον <τὸν στόλον> ἢ φόβῳ ξυναγαγόν, ποιήσασθαι. In insequentibus autem πρὸς παρασχών cum Scholiasta et Herwerdeno legendum. Haec verba in codicibus sequitur clausula hunc ad modum leviter reficienda: ὥς Ὀμηρος τοῦτό <τε> δεδήλωκεν, εἴ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι,

καὶ ἐν τοῦ Σκήπτρου ἅμα τῇ Παραδόσει εἴρηκεν κτέ. Priusquam ad decimum caput pergam addendum esse censeo cum eis me facere qui pro καὶ ναυτικῶι τε ἅμα veram scripturam καὶ ναυτικῶι γε ἅμα reposuerunt.

In capitulis 10 sectionibus 1-2 praecavere studet Thucydides, ne ex Mycenarum aliarumve antiquarum urbium fama nobilium parvitate imbecillas eas fuisse falso concludamus. Comparatione igitur instituta praesentis condicionis Spartae Athenarumque et eius quae esset, si utraque urbs diruta esset, sic concludit (sect. 3) οὐκ οὖν ἀπιστεῖν εἰκὸς οὐδὲ τὰς ὄψεις τῶν πόλεων μᾶλλον σκοπεῖν ἢ τὰς δυνάμεις, νομίζειν δὲ τὴν στρατείαν ἐκείνην μεγίστην μὲν γενέσθαι τῶν πρὸ αὐτῆς, λειπομένην δὲ τῶν νῦν—τῇ Ὀμήρου αὖ ποιήσει εἴ τι χρὴ κἀνταῦθα πιστεύσαι (ubi aperte respicit 9. 3, ubi legimus ὡς Ὀμηρος τοῦτό <τε> δεδήλωκεν εἴ τωι ἱκανὸς τεκμηριῶσαι, 'si cui idoneus est testis', ubi fortasse legendum εἴ τωι ἱκανὸς <ἐκεῖνος> τεκμηριῶσαι, 'si cui idoneus ille testis'). Haec omnia pendent ex εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ ταύτῃ τῇ στρατείαι οἷα ἦν τὰ πρὸ αὐτῆς (9. 4) atque, ex parte certe, ideo addita vel potius inserta sunt, ut demonstretur incorrupti Thucydidem iudicis munere fungi. Nunc ad minutiora animum adpellamus. Ac primum quidem haud equidem dispicere possum in καὶ ὅτι μὲν Μυκῆναι κτέ. quid opus sit μὲν, quae particula mea quidem opinione multo melius abesset. Infra recte videtur Hude Λακεδαιμονίων <μὲν> γὰρ scripsisse. Neque minus bene idem vir doctus cum aliis ξυνοικισθείσης <τῆς> πόλεως corrigendum censet. Sectione 3 quae πιστεύειν secuntur equidem sic scripserim: ὃν (sic Cobetus) εἰκὸς ἐπὶ τὸ μείζον μὲν <αὐτὴν> ποιητὴν ὄντα κοσμήσαι. Sectione 4 in transcurso notandum est τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας negligentius dictum pro τὰς πλείστους καὶ ἐλαχίστους ἐχούσας. Idem valet de eisdem verbis sect. 5 iteratis. Infra aut pessime scripsit Thucydides aut sic est corrigendum: ἄλλως τε καὶ μελλόντων πέλαγος περαιώσεσθαι μετὰ σκευῶν πολεμικῶν οὐδ' αὖ τὰ πλοῖα κατάφαρκα ἐχόντων. Nam non de περιnéωις hic sermo, sed de universo Graecorum exercitu. De quo loco vide quae adnotavit Poppo.

Capite 11 recte cum aliis Cobetus μάχῃ ἐκρατῇ<θη>σαν . . . φαίνονται οὐδ' ἐνταῦθα infraque aequè recte idem vir doctus ραϊδίως ἂν μάχῃ κρατοῦντες, οἷ γε καὶ οὐκ ἀθρόοι (debuit οὐχ ἀθρόοι) ἀλλὰ μέρει τῷ αἰεὶ παρόντι ἀντεῖχον, πολιορκίαι δ' ἂν προσκαθεζόμενοι ἐν ἐλάσσονι τε χρόνῳ (= εἰ δὲ πολιορκίαι προσκαθεζόντο, ἐν ἐλάσσονι τ' ἂν χρόνῳ) καὶ ἀπονώτερον τὴν Τροίαν εἶλον—ubi vix opus est animadvertere ἐλάσσονι idem valere atque ἐλάσσονι τοῦ τῷ ὄντι γενομένου, ἀπονώτερον autem

idem atque ἐλάσσονι πόνῳ ἢ ὅσον ἔσχον. Recte inquam sic scribendum censuit Cobetus, nisi forte praestat, id quod minus obscurum intellectu locum redderet, post ῥαδίως inserere μὲν atque pro Τροίαν scribere πόλιν.

Capiti 12, cui cum praecedentibus quae ratio intercedat supra demonstravi, μετανίστατο καὶ κατωικίζετο mihi quidem tralaticiae scripturae videtur praestare. Neque dubium esse debet quin ἡσυχάσασαν αὐξηθῆναι falso sit scriptum pro ἡσυχάσασα αὐξηθῆναι. Sect. 2 cum eis facio qui pro τὰς πόλεις reposuerunt ἄλλας πόλεις. Sect. 3 γὰρ perperam damnavit Steupius, cum recte se habeat particula modo ne ad proxime praecedentia referatur. Nam non cum sect. 2 cohaeret sect. 3 sed cum sect. 1, ut suspicio mihi orta sit secundam illam sectionem (ἥ τε γὰρ . . . ἔκτιζον) serius demum a Thucydide additam esse. Utut res se habet, sublatiis eis verbis multo melius in unum coalescunt reliqua. Eadem sect. 3 comparato sequente illo Πελοπόννησον ἔσχον praestat τὴν νῦν μὲν . . . ὥικησαν quam ὥικισαν scribere. At ecce oblitus sum de ἐπεὶ particula quae hoc caput aperit aliquid dicere: oportebat autem; nam cum eadem ellipsi ea particula hic usurpatur quam saepius in γὰρ animadvertimus. Subauditur οὐδὲ τὰ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν μόνον ἀσθενῆ ἦν vel eius modi quid. Atque antequam cetera excutere pergo, haud absurdum erit indicare quam apte in disputatione quae capitibus 2-12 continetur cum initio cohaereat finis. Quam clara enim voce hoc μόλις τε ἐν πολλῶι χρόνῳ ἡσυχάσασα ἢ Ἑλλὰς βεβαίως καὶ οὐκέτι <μετ>ανισταμένη (ut equidem scriptum velim) memoriam redintegrat illius φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη, ἀλλὰ μεταναστάσεις οὔσαι.

Capitum 13-19 post capita 2-12 una cum 20-21.1 dudum absoluta, quam longo vero temporis intervallo incertum, conscriptorum id est consilium, ut quos profectus fecerint quasque res gesserint cum universi Graeci tum praecipue Lacedaemonii Atheniensesque inter confectas iam migrationes et coortum Bellum Peloponnesiacum summatim ostendatur. Haec disputatio in partes divisa est duas, quarum prior τὰ Τυραννικά, posterior autem τὰ μετὰ τὰ Τυραννικά complectitur. Illa capitibus 13-17, haec 18-19 continetur. Atque initio capitis 13 duae res factae narrantur postquam aliquid aucta sit Graecia potentia et pecunia, primum ut in plerisque ex civitatibus tyrannides instituerentur, deinde ut ad rem navalem magis Graeci animum adtenderent. Quae sic ab ipso Thucydide proferuntur: Δυνατωτέρας δὲ γιγνομένης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν χρημάτων τὴν κτῆσίν τι (Krueger pro ἔτι) μᾶλλον

ποιουμένης τὰ πολλὰ τυραννίδες ἐν ταῖς πόλεσιν καθίσταντο—πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλείαι—ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλὰς καὶ τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντεῖχετο (quae verba ex Herwerdeni sententia correcta exhibui). Hinc usque ad finem capituli 14 de re navali Graecorum quae tyrannis imperantibus fuit disputatur. Capite 15 terrestri re bellica eiusdem aetatis summatim tractata tandem per occasionem causarum commemorandarum quae obstabant quominus consociatis viribus fortiores evaderent maiores civitates, quae commemoratio adlatis exempli causa Ionibus capite 16 fit, ad tyrannos redit narratio, quorum de maligno plerumque imperio capite 17 exponitur. Haec est in universum distributio satis perversa illa quidem eorum quae capitibus 13–17 narrantur. Ad minutiora nunc redeamus.

Atque de 13.1 quomodo codicum scripturam emendemus oportere arbitrer supra demonstravi, nunc sectiones 2 et 3 quattuor locis a me ad pristinam, ut opinor, integritatem revocatas exhibebo : πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι λέγονται ἐγγὺς (codd. ἐγγύτατα, quod idoneum quidem sensum hic praebet nullum) τοῦ νῦν τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναὺς καὶ τρήρεις πρώτηι (codd. πρώτων) ἐν Κορίνθῳ τῆς Ἑλλάδος (= πρώτῃ τῆς Ἑλλάδος ἐν Κορίνθῳ) ναυπηγηθῆναι φαίνεται τε (codd. δέ) καὶ Σαμίοις Ἀμεινοκλῆς Κορίνθιος ναυπηγὸς (codd. ναὺς hic inserunt) ποιήσας τέσσαρας, ἣν δ' ἐστὶ κτέ. Sectione 5 quo modo distinguenda—vel potius non distinguenda—essent verba quae sunt τῶν Ἑλλήνων . . . ἐπιμισγόντων vidit Camperus : ea verba ideo potissimum infra exscripta exhibebo ut menda tollam duo. Ecce locus purgatus : τῶν Ἑλλήνων τὸ πάλαι κατὰ γῆν τὰ πλείω τῶν τε ἐντὸς τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ τῶν ἔξω διὰ τῆς ἐκείνων παρ' ἀλλήλους ἐπιμισγόντων (= τῶν Ἑλλήνων τὸ πάλαι κατὰ γῆν τὰ πλείω παρ' ἀλλήλους ἐπιμισγόντων τῶν τε ἐντὸς τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ τῶν ἔξω διὰ τῆς ἐκείνων τοῦτο ποιούντων). In fine eiusdem sectionis sic rescriptum velim : ἐπειδὴ τε οἱ Ἕλληνες μᾶλλον ἐπλῳζον, τὰς ναὺς κτησάμενοι καὶ <τὸ> ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφοτέρα δυνατὴν ἔσχον χρημάτων προσόδῳ τὴν πόλιν. In sectione 6 quod traditum habemus καὶ Ῥήνειαν ἐλὼν ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ, id sic scribendum censeo : καὶ Ῥ. ἐ. ἀνῆκε (Herwerdenus) τῷ Ἀπόλλωνι (omisso τῷ Δηλίῳ tanquam interpretamento illius τῷ articuli qui illi Ἀπόλλωνι praefixus est).

Quae c. 13. 2–6 continentur ad τὰ παλαιὰ ναυτικά τῶν Ἑλλήνων pertinent insequente vero capite ad τὰ ὕστερον γερόμενα ναυτικά transitur. Caput 14 saepe numero satis graviter corruptum emendare sum conatus ad hunc modum : Δυνατώτατα ταῦτα τῶν

<παλαιῶν> ναυτικῶν ἦν· φαίνεται δὲ καὶ ταῦτα, πολλὰς γενεαῖς ὕστερον γενόμενα τῶν Τρωϊκῶν, τριήρεσι μὲν ὀλίγα (sic Cobetus pro ὀλίγαις) χρώμενα, πεντηκοντέροις δ' ἔτι καὶ πλοίοις μακροῖς (1. μικροῖς: v. Kruegerum) ἐξηρτυμένα ὥσπερ ἐκεῖνα· ὀλίγοις γὰρ πρὸ τῶν Μηδικῶν καὶ τοῦ Δαρείου θανάτου, ὃς μετὰ Καμβύσην Περσῶν ἐβασίλευσε, τριήρεις περὶ τε Σικελίαν τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο καὶ Κερκυραίοις. Ταῦτα τελευταῖα πρὸ τῆς Ξέρξου στρατείας ναυτικά ἀξιόλογα ἐν τῇ Ἑλλάδι κατέστη· Αἰγινῆται γὰρ (quasi praecesserit εἰκότως δὲ ἀξιόλογα εἶπον vel tale quid) καὶ Ἀθηναῖοι καὶ εἴ τινας ἄλλοι βραχέα ἐκέκτηντο καὶ τούτων τὰ πολλὰ πεντηκοντέρους· ὃς γὰρ ἀφ' οὗ (haec duo vocabula melius fortasse cum Kruegero secluseris) Ἀθηναίους Θεμιστοκλῆς ἔπεισεν, Αἰγινῆταις πολεμοῦντας καὶ ἅμα τοῦ βαρβαρίου προσδοκίμου ὄντος, τὰς ναῦς ποιήσασθαι αἷσπερ καὶ ἐναυμάχησαν, <αἱ> καὶ αὐταὶ οὕτω εἶχον διὰ πάσης καταστρώματα.

C. 15. 1 scribendum cum Valckenaerio et Cobeto οἱ προὔχοντες αὐτοῖς et mox ἐπιπλέοντες γὰρ ταῖς νήσοις (cf. 6. 1. 1 ἐπὶ Σικελίαν πλεύσαντες καταστρέφασθαι) κατεστρέφοντο μάλιστα ὅσοι μὴ κτέ. (nisi forte post ταῖς inserendum ἐπικειμέναις: v. commentarium Steupio-Clas-senianum). C. 15. 2 legendum ὅθεν <γέ> τις καὶ δύναμις περιεγένετο (quod verbum pro παρεγένετο summo iure restituebat cum aliis Tournier: cf. supra active ἰσχὺν περιποιήσαντο). Hic infelicitissima Siesbyeii coniectura (v. Hudei ed. mai.) pro καὶ δύναμις reponentis καὶ δύναμις monuit me principii Platonis Phaedonis, ubi in simili verborum contextu ἄν particula falso traditur. Atque operae pretium me facturum arbitror, si locum illum emendatum hic exscriperim. Sic igitur Plato scripsisse videtur—nisi forte primae iam chartae ita obdormivit ut graece iam non sciret: καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν οὐδεὶς πάνν τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε οὔτε τις ξένος ἀφίκεται ἐκεῖθεν ὅστις ἡμῖν σαφές τι ἀγγεῖλαι οἷός τ' ἦν περὶ τούτων πλήν γε δὴ ὅτι φαρμάκου πιὼν ἀποθάνοι· τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχον φράζειν. (57 A–B). At tempus ad Thucydidem redeundi. Reliquo igitur capite 15 nil aliud habeo quod moneam nisi me cum Herwerdeno facere πολὺ ἀπὸ τῆς ἐαυτῶν secludente.

In sexto decimo autem capitulo ἡ Περσικὴ βασιλεία vix minus falsa mihi quidem videtur scriptura quam ἡ Περσικὴ ἐξουσία. Verum habeo ἡ Περσικὴ δύναμις. In insequentibus πρὸς θάλασσαν Thucydidi abiudicandum videtur.

In capite 17 legendum conicio τὸ ἐφ' ἐαυτῶν <ἕκαστοι> μόνον προορώμενοι. In insequentibus verissime mihi videtur Cobetus reposuisse ὑπ' αὐτῶν pro ἀπ' αὐτῶν, neque dubito quin non εἰ μὴ τι sed εἰ μὴ εἴ τι, 'nisi si quid', verum sit. Atque verba quae sunt

οἱ γὰρ . . . δυνάμεως recte a compluribus damnata existimo, quippe quae ex additamento marginali profecta videantur ab aliquo adscripta qui memoria teneret supra (c. 14. 2) a Thucydide relatum esse *τρήρεις περί τε Σικελίαν τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο καὶ Κερκυραίοις*—nisi forte proprius veritatem Cobetus contigit, qui *μόνοι γὰρ οἱ ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ πλεῖστον ἐχώρησαν δυνάμεως* rescribere iussit.

Capitibus 18 et 19, uti supra demonstratum est, τὰ μετὰ τὰ *Τυραννικὰ* comprehenduntur: at illa τὰ μετὰ τὰ *Τυραννικὰ* nihil aliud revera sunt nisi historiola maxime summatis adumbrata magnarum illarum duarum societatum a Lacedaemoniis et Atheniensibus utrimque factarum. His in capitibus haud ita multa apparent quae manum emendatricem desiderent; nam ἡ *Μαραθῶνι μάχῃ* (18. 1) pro ἡ ἐν *Μαραθῶνι μάχῃ* alii iam reposuerunt atque Herwerdenus in fine capitis 18 *πολεμικὰ* pro *πολέμια* revocavit. Recte autem Stephanus 18. 2 δὴ ἐφάνη reducebat. Quibus correctionibus nil habeo quod addam nisi initio capitis 18 pro καὶ πρὶν *τυραννευθείσης* me rescribendum censere καὶ <αὐτῆς> *τυραννευθείσης*. Ad δὲ *Λακεδαιμόνιοι τῇ αὐτῇ πολιτείᾳ χρῶνται* quod attinet, quam scripturam pro ἀφ' οὗ . . . χρῶνται codex M et Hermogenes praebent, non dubium est quin verum esse oporteat, quod tamen magis Graecum quam Thucydideum ne sit equidem vereor. Inter caput 20 una cum capitis 21 sectione 1 et capita 2–12 quae ratio intercedat satis iam est supra demonstratum. Hac in particula prooemii nil habeo quod novi afferam nisi levissimam correctionem illius *τοῦ μὲν ἀπέσχοτο*, pro quo paene efflagitur <τού> *του μὲν ἀπέσχοτο*. Ex alienis hic coniecturis haec accipio: 20. 1 *πάν τι* (Krueger) *ἐξῆς τεκμηρίω πιστῶσαι* (Reiske); ibid. *ὁμως* pro *ὁμοίως* (Cobet); 20. 2 *τῶν Πεισιστράτου . . . αὐτοῦ* omittendum (Cobet); 21. 1 <οἱ> *α διήλθον* (Weil); ibid. *αὐτῶν* secludendum (Herwerdenus).

De 21. 2 et 22 satis iam in universum disputavi. Minutiora vero adnotabo haec. 22. 1 sic scribendum esse conicio: *Χαλεπόν <μὲν> τὴν ἀκρίβειαν αὐτὴν διαμνημονεύσαι et ἄλλοθεν ποθέν μοι. 22. 2 καὶ <τὰ> παρὰ (Ullrich) τῶν ἄλλων ὅση δυνατόν ἀκριβείαι κτέ. 22. 4 et ipse post εἴσεσθαι sententiam hiare arbitror. De supplemento vide commentarium Classeno-Steupianum. Ceterum in fine capitis 22 Cobetus *ἀκούειν* damnavit neque id iniuria ut mihi videtur. Quid si notissimum illud enuntiatum sic ab initio est perscriptum: *κτῆμα γὰρ ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ξύγκειται?**

De capite 23 in universum satis iam supra disputavi neque praeter iteratam commendationem illius ὕστερον quod in τῶν δὲ ὕστερον ἔργων pro πρότερον a Thucydide scriptum esse persuasissimum equidem habeo atque in medium prolatam suspicionem 23. 6 rescribendum esse τοὺς Ἀθηναίους ἡγοῦμαι μεγάλους γεγενημένους· φόβον <γὰρ> παρέχοντας τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀναγκάσαι ἐς τὸ πολεμεῖν ne verbulum quidem amplius addam, sed longae finis chartae hic erit.¹

MORTIMER LAMSON EARLE.

NECROLOGY.

MORTIMER LAMSON EARLE.

October 14, 1864—September 26, 1905.

MORTIMER LAMSON EARLE, Professor of Classical Philology in Columbia University, died very unexpectedly on September 26 of typhoid fever, contracted in Sicily after a summer spent in Dalmatia, Greece and Crete.

Professor Earle was born in New York City on October 14, 1864. He was prepared for college chiefly at the Ashland Public School in East Orange, New Jersey, and entered Columbia in 1882. At the very beginning of his course he showed a marked predilection for linguistic and literary studies. His chief love was for Greek and Latin, but he acquired also an unusually good knowledge of French, German and Italian, and gained considerable proficiency in Sanskrit during his last year as an undergraduate and his first as a graduate student. The thoroughness so characteristic of him in later years made itself manifest in various ways while he was still an undergraduate, and the writer, then in his first years as a college instructor, remembers

¹ Sero intellexi 11. 2 hunc ad modum scribendum esse: περιουσίαν δ' εἰ ἦλθον ἔχοντες τροφῆς καὶ ὄντες ἄνθρωποι ἀνευ ληιστείας καὶ γεωργίας ξυνεχῶς τὸν πόλεμον διέφερον, ραϊδίως ἂν (δὴ?) μάχῃ κρατοῦντες—οἱ γε καὶ οὐχ ἄνθρωποι ἀλλὰ μέρει τῷ αἰεὶ παρόντες ἀντίχουν (ἀντέσχον?)—πολιορκίαι ἂν προσκαθεζόμενοι ἐν ἐλάσσονι τε χρόνῳ καὶ ἀπὸνότερον τὴν Τροίαν (τὴν πόλιν?) εἶλον, i. e. abundantia autem si venissent instructi commeatus et coniuncti sine latrocinio et agricultura perpetuo id bellum gessissent, facile proelio superiores facti—quippe qui etiam non coniuncti sed cum parte <tantum> aliqua semper praesentes <tamen> restiterint—obsidione instituta et breviori temporis spatio et minore cum labore Troiam cepissent. εἶλον quod fuit post κρατοῦντες et δ' post πολιορκίαι primus, quod sciam, damnavit Krueger; τῷ indefinitum praebet scholion; παρόντες ipse detexi. Loco eminente positum et cum intentione vocis proferendum illud ραϊδίως.